

Scénář Bohdan Kaminský

Území Haliče, bylo po rozpadu Rakouska-Uherska částečně přiděleno Polsku, částečně Ukrajině a část zvaná Zakarpatská Ukrajina patřila Československu. Už v meziválečném období začaly třenice mezi Poláky a Ukrajinci, které po druhé světové válce přešly v etnické čistky, vraždilo se, vypalovali se vesnice. I rodina Bohdana Kaminského žila v západní části Haliče. Útěkem do Československa si zachránila holý život. Otec Bohdana- Tadeáš Kaminský v roce 1946 uprchl s rodinou do Vydraně u Košic, kde byl řecko-katolický farář jeho bratr Josef.

20:25 - 21: 14 „*Příběh nějaký tátův kamarád nebo známej a řek':Hospodáři utěkaj, bo tobě idů.*“ *Tam nějaký bandy, dneska bysme řekli teroristický nebo guerilový, prostě skupinka. Ozbrojily se, vymlátily nějakou rodinu, která byla prostě jiný národnosti. Takže tam se vraždilo, tekla krev, vypalovali se vesnice. Tak táta sebral moji maminku, svoji maminku, moji babičku, dceru, moji ségru a nasedli na nějakýpovoz a přešli na Slovensko, do obce Vydraň, to je u Medzilaborců, směrem na Košice.*“

Po příchodu do Československa rodina získala doklady právě díky Josefovi. Neměli to vůbec lehké, ale byli pracovití a drželi spolu, v roce 1947 se jim narodil syn Roman. Kaminští se i s bratrem farářem přestěhovali do Prahy, kde se v roce 1953 narodil Bohdan. V 50. letech StB pronásledovala všechny duchovní. Josef byl odsouzen za údajnou vlastizradu na devět let do vězení, Tadeáš se jako rodinný příslušník svezl a dostal rok půl, třetí bratr Vasil, který byl invalida, dostal aspoň půl roku. V červnu roku 1956, když byli Bohdanovi dva roky, tatínka Tadeáše zavřeli.

Bohdan Kaminský i po tolika letech vzpomíná se slzami v očích, jak se jeho otec v roce 1956 vracel z vězení domů.

44:04 - 44:26 „*Už se ta šerilo, ale ještě bylo vidět, nebyla úplně tma. A najednou dvě postavy. A tak my tak koukali, koukali. No šly, šly, blížily se, a když byly tak na půl cesty, tak my jsme se rozeběhli a já si pamatuju, že jsem skočil tátovi do náruče a on se mě zeptal 'Čí seš?'A já sem řek'tvůj.*“

Po návratu Tadeáše Kaminského se už rodina měla o něco lépe, ale všichni si dávali dobrý pozor, aby nebylo venku poznat, co si opravdu myslí. Bohdan byl ve třetí třídě a právě se stal ošátkovaným pionýrem v Leninově muzeu, když si pozor nedal.

1:03:17 – 1:03:53 „*Tam jsem byl šátkovanej. A pamatuju si, že jsem si o tom myslel svý o tom pionýru. A šel jsem s Rudlou Mikešem, to byl spolužák, šli jsme domů kolem Rajský zahrady, kolem plotu. A teď jsme si z toho začali dělat srandu. Já se do toho můžu vysmrkat, no třetí třída. Já se do toho můžu vysmrkat, já si s tím můžu utřít boty a tak dále. A Špulková, ta už teda zemřela, ta šla, ta šla kolem a nahlásila to.*“

Hned druhý den byl malý Bohdan předvolán za to, že zesměšnil pionýrský šátek. Nejvíce se bál toho, že mu šátek vezmou. Nakonec mu šátek nechali a jenom mu slovně pohrozili. Měl obrovské štěstí. V té době mohly kvůli tomu všechny děti Kaminských dostat zákaz dalšího studia nebo mohli vyhodit i rodiče z práce.

Zaujalo nás, jaký je pan Kaminský optimista, přestože jeho rodina čelila v životě velkým nespravedlnostem. Mladé generaci vzkazuje: Vzdělávejte se, cestujte, učte se cizí jazyky a vždycky si udělejte na věci vlastní názor!